

lemmer, der ikke direkte har beskæftiget sig med de foreliggende Lovforslag, tager man ganske fejl. Jeg forsikrer, at det tværtimod var mig i højeste Grad ubehageligt. Jeg opfatter imidlertid Udvalgs- og Rigsdagsarbejdet paa den Maade, at det, naar et Udvalg har opstillet Ændringsforslag, der afviger fra et foreliggende Regeringsforslag, gælder om til Punkt og Prikke at redegøre for, hvad der har været Udvalgsmedlemmernes Bevæggrunde til at stryge denne Bestemmelse eller at ind sætte hin. Da jeg i sin Tid stemte for det ærede Medlem fra Næstved som Ordfører, var jeg naiv nok til at tro, at det ærede Medlem vilde og kunde begrunde den Stilling, Udvalget har indtaget til de forskellige Ændringsforslag, der er Fler- tals- eller Udvalgsforslag, men jeg maa sige — og jeg henviser her til, hvad For- trykket allerede udviser —, at den Be- grundelse af Forslaget om en Maksimal- indlaansrente, der er fremført af den ærede Ordfører, er saa lidet overbevisende, som noget kan være. Der er saa at sige ingen Begrundelse. Vi skal, synes jeg, huske paa, at det, naar vi har opstillet et Ændringsforslag, bør være vor Opgave at føre Forslaget igennem ikke blot i Folke- tinget, men i Rigsdagen. Dette er Grun- den til, at jeg, der i Udvalget har kastet mig i Brechen for enkelte af de af Udvalget eller Flertallet opstillede Æn- dringsforslag og, hvad man godt ved, er Fader til Forslaget om Maksimalindlaans- renten, for saa vidt som jeg har opstillet og udformet Forslaget, har følt mig ikke blot berettiget, men forpligtet til at give de Oplysninger om vore Bevæggrunde, som det ærede Medlem fra Næstved ganske har undladt at give.

Alfred Christensen: Da jeg erfarer, at mine Udtalelser fra før kan misfor- staas, som om jeg var stemt for, at der skulde paalægges Bankerne en Stempel- skat af deres Sparekassebøger, og for, at der skulde paalægges Bankerne Skabelsen af en Sikkerhedsfond for deres Penge, vil jeg sige, at dette ingenlunde har været min Mening, tværtimod! Jeg ønsker ikke, at nogen af disse Dele maa ske, men om det skulde ske, vilde dette — det var min Mening med mine Udtryk — i mine Øjne være mere rationelt end at lægge Vægten paa Maksimalindlaansrenten.

Ordføreren (Andreasen): Det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) siger, at da han i Udvalget stemte for mig som Ord-

fører, forventede han, at jeg enten kunde eller vilde give en udførlig Begrundelse af Ændringsforslaget om Maksimalindlaans- renten. Jeg vil da bede ærede Medlemmer erindre, at i Gaar, da det ærede Medlem fra Nyborg traadte frem her paa Taler- stolen, havde han med sig flere maskin- skrevne Ark, som netop angik dette Spørgs- maal. Det ærede Medlem havde altsaa udarbejdet det Foredrag, han holdt, flere Dage før han vidste, hvad jeg kunde eller vilde sige om dette Spørgsmaal. I øvrigt skal jeg kun henvise til, at denne Sag har været debatteret her i Tinget 5—6 Gange tidligere. Denne Debat fylder over- maade mange Sider i Rigsdagstidenden, og det var unyttigt, naar det ærede Medlem fra Nyborg i Gaar stod og læste op for anden eller tredje Gang af den Bankkom- missionsbetænkning, der har været til- gængelig for Rigsdagen i flere Aar, en Oplæsning, han endog tidligere har fore- taget, og som tidligere er trykt i Rigs- dagstidenden. Der rutes i det hele meget her i Rigsdagen med Tryksager, og der sker Gentagelser i stor Udstrækning. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem vilde bi- drage til at højne Rigsdagens Arbejde, skulde han netop være med til at begrænse disse Gentagelser.

Birch: Jeg hørte med Interesse af den ærede Ordfører (Andreasen), at man aabenbart i socialdemokratiske Kredse bruger en hel anden Arbejdsmetode end den, man bruger i det Parti, som jeg til- hører. Her forbereder vi os nemlig paa Sagerne og lader ikke Øjeblikket alene være afgørende. Vi er ikke som Fuglene og Socialdemokraterne, der ikke saar og ikke høster, men dog faar Føde og Klæder. Jeg erkender, at jeg har beskæftiget mig indgaaende med dette Spørgsmaal, før vi gik til denne Drøftelse ved Sagens anden Behandling, for at jeg kunde tage Ordet, hvis det var paakrævet, og jeg erkender, at jeg havde maskinskrevne Ark med her- ned, som skulde støtte min Hukommelse, hvis der skulde blive Brug derfor. Men selvfølgelig maatte det ligge i min egen Haand, om jeg vilde bruge dem eller ikke, og jeg erkender, at hvis det ærede Medlem havde sagt det, jeg mener, der burde siges i denne Sag, saa skulde det have været mig en meget stor Fornøjelse at tie stille. Naar jeg i Gaar tog Ordet — det betoner jeg endnu en Gang —, var det, fordi der, efter at Betænkningen var afgivet, har foreligget en hel Række Bladudtalelser og Udtalelser fra forretningsdrivende overfor